

Artefakt za všechny prachy

Bylo horké červnové odpoledne. Sofie se právě jako každé odpoledne proháněla na své motorce Hurley. Dlouhé černé vlasy za ní vlály a kromě černých slunečních brýlí zdobil její dokonalou tvář také sebevědomý úsměv. Na sobě měla tmavé kožené oblečení, které jí těsně obepínalo ještě dokonalejší postavu. Zdálo se, že by nikdo nemohl být šťastnější než ona - byla krásná, dobře finančně zajištěná, vlastnila obrovskou vilu na pobřeží Kanady.

Právě se vracela domů. Podala bundu kamarádovi Benovi a usedla do křesla. Přemýšlela, když se rozezvonil mobilní telefon po její pravici.

„Prosím?“, řekla naprosto nevzrušeně.

„Nazdar. Tady je Larson.“

Sofie se usmála. „Copak, zastesklo se ti po nocích plných sexu?“

Sofie se s Larsonem před půl rokem rozešla. Žádný vztah jí nevydržel dlouho.

„Mám pro tebe práci, bejby.“

„Sem s tím, kovboji.“

„Potřeboval bych někoho odkrouhnout.“

„Tak to jsi na správné adrese. O koho kráčí?“

„Chci, abys oddělala Laru Croft.“

Sofie zpozorněla. Fotka Lary Croft jí dlouho visela na nástěnce, probodaná špendlíky.

„O to se ale pokoušelo už tolik lidí.“

„Ale žádný z nich jsi nebyla ty.“

„Kolik nabízíš?“

„Dám ti dva miliony jako zálohu. Čtyři, když to zvládneš.“

Rty se jí zvlíply do toužebného úsměvu.

„Dostanu ji. Řekni kdy a kde.“

„Tak se mi líbíš, pusó. Zejtra se u tebe stavím a domluvíme podrobnosti.“

Zaklapla telefon. Tohle byla její životní šance. Laru Croft nenáviděla. Studovaly společně archeologii, ale nikdy se neměly rády. Lara byla vždycky lepší a to Sofie nesnesla.

„Je tu pan Larson, Sofi,“ oznámil Sofii příští den Ben. Ta už dlouho seděla v pracovně. Její pracovna byla prostorná. Zdi olemované poličkami s knihami působily dojem spíše knihovny. Uprostřed místnosti stál pracovní stůl se dvěma židlemi proti sobě.

„Jen ho pošli dál, Bene. Už tady na něj čekám.“

Vzápětí do místnosti vešel vysoký muž v kovbojských botách. Vlasy špinavý blond, pronikavě modré oči, na sobě modré džínky a červenou košili, na ní kovbojskou vestu, za pasem revolver.

„Zdravím, kovboji,“ pozdravila Larsona Sofie a sklouzla pohledem k jeho pasu. „Copak, jdeš na mě s pistolí, nebo to máš jen tak na okrasu?“ pronesla sebevědomě.

„Pro jistotu. Ale jsem tu dnes kvůli jiné věci.“

„Nechceš se posadit?“ pobídla ho.

„Dneska ti to sluší. Dokonce víc, než jindy." pronesl, když si sedal.

„K věci. Nechci ztrácet čas."

„Dobře. Croftová touhle dobou sedí v letadle na cestě do Řecka. Dostala zprávu z Britského Národního muzea. Mají podezření, že někde poblíž Athén by mohl být pohřben unikátní artefakt."

Larson se na chvíli odmlčel a zapl notebook, který měl celou dobu s sebou. Něco naťukal na klávesnici a o několik minut později ukazoval Sofii jistou fotografii. Ta si ji pečlivě prohlížela.

„To je Athénský středověký chrám." pronesla soustředěně.

„Přesně tak. A někde tam by se měl onen artefakt nacházet."

„Ve středověkém chrámu?"

„Ano. Říká se, že když Řekové tento chrám postavili, ukryli v něm skříňku."

„Ano, je to starý příběh. Skříňku, kterou nikdo nikdy neviděl a ke které nikdy nikdo nenašel klíč." skočila mu do řeči Sofie. „Co s tím má společného Croftová?"

„Na své minulé výpravě našla jistý klíč zdobený Řeckými ornamenty a středověkými znaky."

„O jaký artefakt jde?"

„A to je právě ono. Byl by to převrat v Řeckých dějinách a šlo by o to, že všechny řecké mýty, legendy a báje by se potvrdily. Jde o Hrot Kentauřího kopí."

„Hrot Kentauřího kopí? To by byl skutečně převrat, to ano..." uvažovala Sofie nahlas a sklouzla pohledem na kapsu Larsonovy vesty, která teď poblikávala a svítila. Nejspíše v ní zvibroval mobilní telefon.

„Promiň, můžu si odskočit?" zeptal se najednou rozrušeně Larson.

„Jistě." svolila Sofie, ale byla si téměř jistá, že Larson má něco za lubem. Sotva se za ním zavřely dveře, Sofie přistoupila k nim a naslouchala. Zaslechla Larsonův hlas, zřejmě mluvil s někým v telefonu. "

„- jistě, šéfe - mám to v plánu - ne, jsem teď u ní doma - počkáme až zabije Laru Croft, rozumím - pak ji mám oddělat? Jistě - oddělám ji - ano, máte pravdu šéfe, dvě mouchy jednou ranou budou v tahu - rozumím."

Hlas ustal a v Sofii to vřelo: „Hajzl zákeřnej...!!" ujelo jí. Pak ale dostala úžasný nápad, ano, byl to dokonalý plán. Rychle se vrátila zpět na místo, dveře se otevřely právě v okamžiku, kdy usedla do křesla.

„Omlouvám se..."

„To je v pořádku...Řekni, jak ji mám oddělat?"

Larson se ďábelsky pousmál. „To je mi jedno. Hlavně nenápadně, jasný?"

„Dobře."

„Tady je GPSka a Pagger. Chci, abychom byli v kontaktu. A vezmi si ještě notebook." Larson vytáhl GPS a Pagger.

„Sbal to. Já to nechci." odsekla Sofie.

„Ale musíme být nějak v kontaktu! Jak jinak bych věděl, kdy -" Larson se náhle zarazil.

„Kdy co?"

„Kdy bude konečně po ní."

„Neboj, dozvíš se to včas. Mobil stačí. A nechci být nijak nápadná.. Koneckonců, říkals mi to ty, ne? Že to mám udělat nenápadně."

Larson se zamračil, jakoby o něčem usilovně přemýšlel. Pak sbalil GPS a Pagger.

„Ať je po tvým. Ale nesnaž se mě podrazit!“
„Tak to se neboj. Já a někoho podrazit?“
„Známe svoje lidi. V našem vztahu ti to šlo slušně.“
„Mrzí tě to moc?“
„Dost.“
„Kde máš tu zálohu?“ zeptala se, jako kdyby chtěla potlačit narážky na jejich vztah.
„Jo, tady to je. Dva melouny, jak jsi chtěla.“

Larson položil na stůl kožený kufřík. Otevřel jej a Sofie si prohlédla obsah. V kufříku leželo dvacet svazků bankovek. Sofie jeden vzala do ruky a důkladně si ho prohlédla. Pak ho uložila zpět do kufru a ten následně zavřela.

„Dej mi týden.“ řekla a otevřela zásuvku pracovního stolu. Vyndala z ní černou automatickou pistoli s tlumičem. „Dej mi týden a z Croftovy nezbude ani mastnej flek.“

Na Řeckém letišti právě přistávalo soukromé letadlo s nápisem Little Bird na čumáku. Ze schůdků právě sestupovala mladá hezká žena v koženém oblečení a se svým přítelem Benem.

„Rozuměls všemu, na čem jsme se domluvili?“ zeptala se Sofie.
„Naprosto.“

Zazvonil mobilní telefon. Sofie jej zvedla. „Nazdar, Larsono. Jsem na místě. Do zítřka mi nevolej, jestli mě nechceš prozradit.“
Ukončila hovor a podala telefon Benovi.

„Postarej se, aby byl jeho signál neustále v pohybu poblíž Athénskému středověkému chrámu. Larson ho bude určitě sledovat. Tak hloupý zase není.“
„Spolehni se.“ řekl rázně Ben a sklonil se ke kufru, který si položil před chvílí na zem.
Nacházeli se nyní v budově letiště.

„Tady je mikrofon. Napojený na můj.“ podal jí malý mikrofon.
„Určitě nás nemohou najít? Nemohou nás odposlouchávat?“
„Stoprocentně ne. Tenhle software už to zařídí.“
„Prima. Tak jak jsme se domluvili - jdi do hotelu, já jdu na věc.“

Otočili se každý jiným směrem. Ben k hotelu, Sofie k Athénskému středověkému chrámu, vyzbrojena automatickou pistolí s tlumičem, zásobníky na opasku a mikrofonem pod lehkou koženou bundou.

Šla zhruba deset minut, chrám nebyl od letiště daleko. Došla na rozlehlý plácek. Uprostřed stál malý chrám. Mohl mít pět metrů do výšky a mohl být nejvýše dvacet metrů dlouhý. Kolem byly trosky něčeho, co dříve mohly být sochy Řeckých bohů. Teď tu ale zbyly jen kusy, zřejmě následky nějaké živelné pohromy. Chrám sám o sobě byl na pokraji zhroucení.

„Bene, slyšíš, mě?“ promluvila do mikrofonu.
„Každý slovo.“
„Jsem na místě. Kdyby nastaly nějaké komplikace, chci to hned vědět, jasný?“
„Jasný.“
„Tak fajn, jdu na to.“

Sofie přišla blíž k chrámu a zabrala za kliku. V druhé ruce držela pistoli. Vešla a vdechla chladný vzduch. Strop byl podpíráný šesti sloupy a na druhé straně místnosti stála obrovská socha boha Dia.

„Laro?“

Nic. V chrámu bylo ticho. Sofie ale věděla, že tam někde musí Lara Croft být.

„La-“ rychlý výstřel přerušil její hlas. Kulka minula její hlavu o pouhých dvacet centimetrů. Zběsile se otáčela, pistoli před sebou.

„Laro, neschovávej se! Nejsm tu proto, abych ti překazila plány!“

„O tom tedy silně pochybuji.. Jak můžu věřit někomu, kdo na mě chce mířit pistolí?“

Sofie se otočila. Hlas za jejími zády patřil nepochybně Laře Croft. A nemýlila se-Lara tam stála, o bě ruce napřažené. Dvě pistole, v každé ruce jednu. Dlouhé hnědé vlasy měla spletené do copy a v lískooříškových očích se jí leskla sebedůvěra.

„Znovu se setkáváme, drahá přítelkyně?“ zeptala se Lara s ironií v hlase.

„Jo. I když je to neuvěřitelné, je to tak.“

„Koukám, že ses naučila zacházet s pistolí... Nebo to máš jen, abys mě zastrašila?“

„Nechtěj, abych ti ukázala, jak umím s tou pistolí zacházet, Croftová.“

„Asi ses mě nepřišla zeptat, jak pokročilo moje pátrání po Hrotu Kentauřího kopí... Když už mě nechceš zabít, co tu děláš?“

Sofie nejprve zasunula pistoli. Lara na ní stále mířila.

„Řekněme, že nepřítel mého nepřítele je můj přítel.. Larson si mě najal, abych tě zabila.“

„Lara se zasmála. „ A to mi říkáš jen tak?“

„Věř, že kdyby záleželo na mně, byla bys dávno mrtvá.“ odsekla Sofie chladně. „Problém je v tom, že pak chce zabít i mě.“

„Tak to je opravdu nepřijemná situace... Takže můj život ušetříš, abys zachránila ten svůj...“

Jak dojemné. Jenže karta se obrátila, milá Sofie. Já bych tě teď mohla klidně zabít. A ty víš, že jsem toho schopná.“

„Jen si posluž, ale než vystřelíš tak si uvědom, že až tě někdo bude chtít příště zabít, nepřijde si s tebou o tom popovídat.“

„Takže co?“

„Takže Larsona můžeme zlikvidovat společně.“

„Jak to myslíš?“

„Dvě pistole jsou víc než jedna. Věř mi a dej to dolů.“

„Pošli mi svojí pistoli.“

Sofie naprosto klidně vytáhla pistoli a poslala ji Laře k nohám. Ta ji odkopla kamsi dozadu a své zbraně opravdu sklopila.

„Larson nejspíš brzo zjistí, že se se mnou nemůže spojit. Mohl by se tu objevit každou chvíli. Jestli chceš ten artefakt, měla bys ho rychle najít.“

„A jak asi? Tu skříňku jsem ještě nenašla.“

Sofie se rozhlédla po místnosti. Kromě sloupů a sochy zde nic jiného nebylo.

Pomalou se přiblížila k podstavci a prohlédla si ho.

„Říká se, že skříňka by se měla nacházet poblíž Diovy sochy..." obešla podstavec ze všech stran. Pak zahlédla cosi, co vypadalo jako malá klíčová dírka. Teď se tam ale usazoval prach a dírka nebyla prakticky vůbec vidět. Profoukla díрку a prach se rozvřít.

„Nemohla bys mi podat ten klíč?"

„A proč bych ti měla věřit?"

„Sakra, snažím se nám oběma zachránit zadek! Nechtěla bys mi alespoň trochu věřit!?" rozčilovala se Sofia.

„Nechtěla, ale zřejmě budu muset." Lara zalovila v batůžku a vytáhla malý zlatý klíček.

Sofie si ho od ní vzala. Strčila ho do dírky v podstavci. Otočila klíčkem a vzápětí se ozval hlasitý zvuk. Jedna cihla ve stěně chrámu se otevřela. Sofie k ní došla. Laru měla v patách. V očích se jí zaleskla touha. Sofie sáhla do otvoru a nahmatala cosi, co mohla být pravděpodobně nějaká skříňka. Vytáhla ji a stoupla si k podstavci, zády ke vchodu chrámu.

„Sofie, slyšíš?" ozval se Benův hlas z jejího mikrofonu.

„Co je, Bene?" zaposlouchala se do Benova hlasu.

„Mám problém... Larson letí sem. Zaznamenal jsem signál jeho mobilu v letadle na cestě do Řecka. Asi se chce ujistit, jestli je všechno v pořádku."

„Sakra...!!" vztekala se Sofie. „Dobře, zkusím sebou mrsknout."

„Okamžitě vypni ten mikrofon!" Lara na Sofii opět mířila pistolemi.

„A to jako proč?"

„Neřeklas mi, že tu máš mikrofon."

„Nemusíš taky vědět všechno, ty dokonalá chudinko. A navíc ses neptala! A okamžitě to dej dolů!"

Lara ale pistole nesklopila. Vystřelila. Kulka opět minula Sofii jen o kousek.

„Ale, ale! Snad bys na mě nechtěla střílet, Laro!" hlas, který právě promluvil nepatřil Sofii a už vůbec nepatřil Laře. U vchodu do chrámu stál Larson.

„A proč ne? To tys mě chtěl zabít. Jenže jsi takový zbabělec, že to sám nedokážeš a najmeš si ještě zbabělejšího prostředníka."

„Á, tak kamarádka Sofie se ti už pochlubila?"

„Opravdu si myslíš, že jsem tak blbá a neslyšela jsem tvůj rozhovor za dveřmi vlastní kanceláře?" teď se do hovoru zapojila Sofie.

Larson pomalu přicházel k nim, revolver namířený na Laru.

„No nic, budu tě muset zabít sám." palcem zbraň nabil.

Sofie si nevšimla. Ta ho silou udeřila do zátylku. Omráčený Larson se skácel k zemi. Sofie mu vzala revolver a mířila jím na Laru.

„O co se jako snažíš?" zeptala se posměšně Lara.

„Teď tě zastřelím a Larson se za chvíli probere. Najdou tu zmateného Larsona a tvoji mrtvolu. Bude to vypadat, jako když tě zabil. Já vezmu skříňku a zmizím... Ano, to je dokonalý plán... Prohrála jsi, Laro!"

Lara jí rychlým pohybem vykopla revolver z ruky a srazila ji k zemi.

„Nezapomínej, že Lara Croft nikdy neprohrává!“

Mezi těma dvěma teď vládla čirá nenávist. Nenáviděly jedna druhou a každá si přála té druhé co nejvíc ublížit.

„Uuch..“ právě se probral Larson a očima zabloudil ke skříňce na podstavci.

Lara se ohlédla a Sofie využila situace: silně ji udeřila, čímž ji ze sebe shodila. Sebrala svou pistoli, kterou Lara předtím odkopla a mířila na Larsona.

„Chceš mě zabít, Sofie?“ zeptal se Larson se smíchem.

„Mohla bych, že jo?“

„Jistě, jenže nejdřív bych mohl zabít já tebe a pak si vzít tuhle krásnou skříňku...“

„Bez revolveru mě těžko zabiješ, brouku. Miluju tě, ale byznys je prostě byznys.“

Vystřelila. Zahlédla jen strach v jeho očích a pak Larsonovi z hrudníku vystříkla krev. Padl na zem. Byl okamžitě mrtvý.

Sofie ještě trochu v šoku z toho, co právě spáchala, se dívala na Larsonovo mrtvé tělo.

Neřekla by do sebe, že ho dokáže jen tak chladnokrevně zabít.

Zaslechla za sebou kroky asi dva metry od jejích zad. Stále se blížily blíž a blíž. Pak se Sofie rychle otočila a silně kopl Laru do břicha.

Ta se zapotácela a narazila do jednoho z rozpadajících se sloupů a ten spadl.

Padající kámen udeřil Laru do hlavy a ta omráčená se skácela k zemi.

Chrám se začal řídit. Sofie se dlouho nerozmýšlela, popadla skříňku a vyběhla z hroutícího se chrámu.

Teď mimo nebezpečí, stále ještě v šoku, si uvědomila, že právě zabila Larsona.

I když vyhrála tenhle boj, nevyhrála válku. Něco jí říkalo, že Lara Croft stále žije. Ta by se nenechala zabít padajícími šutry. Sofie věděla, že Croftová žije a dříve nebo později se jí bude chtít pomstít.